

DANKWOORD RICHARD RIJNVOS

Bij het in ontvangst nemen van de Matthijs Vermeulenprijs, uitgereikt tijdens Toonzetters op 22 juni 2011 in het Muziekgebouw aan 't IJ.

#####

De organisatie heeft mij vriendelijk verzocht niet langer dan drie minuten te spreken. Ik start even mijn stopwatch. (start stopwatch) Zo!

Het is – naar ik aanneem – tamelijk een open deur als ik zeg dat ik bijzonder verheugd ben de Matthijs Vermeulenprijs in ontvangst te nemen. Het is – naar ik aanneem – tamelijk een open deur als ik zeg dat ik bijzonder verheugd ben de Matthijs Vermeulenprijs voor de tweede keer in ontvangst te nemen.

Sommigen onder u weten dat ik sinds een tijd in Durham werkzaam ben, en ook woonachtig; Durham, een pietepouterig pittoresk plaatsje onder de rook van Newcastle, in het noorden van Engeland.

Engeland kennen we als het land van de goede manieren, als een land waar tradities hoog in het vaandel staan, en waar nationalisme geen vies woord is. Ikzelf hou mij doorgaans verre van enigerlei sentimenteel chauvinisme, maar in het licht van de desastreuze maatregelen binnen het Nederlandse kunst- en cultuurbeleid van het huidige kabinet, maak ik thans volgaarne een uitzondering:

Ik ben trots op deze prijs. Ik ben trots op elke noot die in Die Kammersängerin klinkt. Ik ben trots op Marijke van Stralen en het Ives Ensemble die met evenveel gedrevenheid als ultra professionele precisie mijn liederencyclus tot leven brengen. Ik ben trots op het feit dat ik kunstenaar ben.

Ja Lieve mensen, U hoort het goed: ik ben trots op mijzelf. Waarom...?

Omdat de regering dat niet is maar dat wel zou moeten zijn.

Begrijp me niet verkeerd: ook in Groot-Brittannië wordt er bezuinigd op kunst, maar niet met die cynische, rancuneuze, haatdragende ondertoon die momenteel door menig Haags politicus wordt gebezigd, ongetwijfeld gedreven door de schijnbaar onuitroeibare onverschilligheid waar Nederland zo van houdt.

Wij, kunstenaars, zijn de laatste tijd achtereenvolgens afgeschilderd als linkse hobbyisten, subsidiesponzen, en recentelijk kon een politicus een extra trap na niet weerstaan en zetten de kunstenaar te kakken als subsidieverslaafd. Wij zijn junks. Het lijkt alsof de dames heren politici geen boodschap aan goede manieren hebben. En ook geen boodschap aan culturele tradities hebben. En ook geen enkel greintje cultureel chauvinisme hebben.

Ik ben trots op mijzelf. Waarom...?

Omdat de regering dat niet is. Maar wel zou moeten zijn.

Ooit vond Rita Verdonk de tijd rijp voor de zoveelste populistische partij.

TON. Trots op Nederland.

Het is hoog tijd voor een nieuwe politieke partij:

TONK.

Trots op Nederlandse Kunstenaars.

(kijkt op stopwatch) Mijn tijd is om. Dank voor uw aandacht.